

## Biblióra – 2025. február 25.

**Előfohász:** „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk.” (Ga 4,4-5) Ámen.

**Ének: 238. dicséret:** „Teremtő Istenünk, ...”

**Előima:** Istenünk, lassan véget ér egy nap, de bennünket éppen most kezdte el formálni élő Igéd és Szentlelked közösségében. Köszönjük Neked mindazt, amit a mai napon elvégeztünk, de kérünk, végezd el bennünk mindazt, amit Te kezdte el. Köszönjük Neked, amit ezen a mai napon eddig átélhettünk, de kérünk, ajándékozz meg most minket örömmel. Köszönjük Neked mindazt, amit Általad átélhettünk, de kérünk, adj nekünk belső csendességet ebben a közösségben. Köszönjük Neked azokat az embereket, akikkel a nap folyamán találkozunk, add, hogy ma is egymás hite által gazdagodjunk és tégy Urunk, bennünket testvérré. Köszönünk mindent, és add meg aktív pihenésünket, hogy kegyelmed, gondviselésed, oltalmad alatt megteljen a bensőnk mindazzal, ami szerető Lényedhez lényegként hozzá tartozik. Fiadért, a mi Megváltónkért kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

**Ószövetségi alapige:** Ezékiel próféta könyve 11. fejezet 14-25. versei: *„Akkor így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia! A te testvéreidről, rokonaidról és Izráel egész házáról így beszélnek Jeruzsálem lakói: Messzire vetődtek az Úrtól; a miénk lett, a mi birtokunkba került az ország! Ezért mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Elvettem őket messzire a pogányok közé, szétszélesztettem őket más országokban, de én vagyok a szentélyük egy kis időre azokban az országokban, amelyekbe jutottak. Ezért mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Összegyűjtelek benneteket a népek közül, és összeszedlek azokból az országokból, amelyekbe szétszéledtetek, és nektek adom Izráel földjét. És ha hazaérkeznek, eltávolítanak onnan minden förtelmes és utálatos bálványt. Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek. A szívről pedig így szól az én Uram, az Úr: Akiknek a szíve a förtelmes és utálatos bálványokat követte, azoknak a tetteit a fejükre olvasom! Ekkor a kerubok fölemelték szárnyaikat a kerekkel együtt, Izráel Istenének a dicsősége pedig ott volt fölöttük. Fölszállt az Úr dicsősége a városból, és megállt azon a hegyen, amely a várostól keletre van. Engem pedig fölemelt a lélek, és elvitt a káldeusok földjére a fogságban élő néphez, látomásban, Isten lelke által. Azután eltávozott tőlem a látomás, amelyet láttam. Én pedig elmondtam a fogságban élő népnek az Úr igéjét, amelyet látomásban adott nekem.”*

### *Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!*

**14-21. vers:** Ki a kedvesebb Isten előtt? Azok, akik otthon maradtak, vagy azok, akiket Isten fogságba vitt? Ki a szeretetesebb? Azok, akiknek továbbra is Jeruzsálem az otthonunk, vagy azok, akik távol kerültek Jeruzsálemtől? Vannak, akik úgy gondolják – tévesen –, hogy akiket elfogtak és elhurcoltak, azok rosszabb sorsot örököltek. Isten igazsága az otthonmaradottak szempontjából az ő életükben jobban érvényesült, mint azok életében, akiket messze vetett Jeruzsálemtől. Akik messze vannak a templomtól, azok messze vannak Istentől is. Miénk az ígélet földje, miénk a templom. Pál apostol erre így válaszol: *„Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik (IKor 3,16)?”* Voltak, akik soha nem jártak templomba a Szentírás bizonyoságátétele nyomán és mégis az Úr gyermekei lettek például Lídia Filippiben: *„Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig háza népével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, és szálljatok meg a házamban! És kérelt bennünket (ApCsel 16,12-15).”* A helyhez kötött istentisztelet fontos, de nem lehet csak a templomhoz kötni az Úr imádatát, maga Jézus beszél erről a hamis gondolkodásról, amit saját tanítványa gondolkodásában rombol le: *„Amikor Jézus kiment a templomból, egyik tanítványa így szólt hozzá: Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek! Jézus ezt mondta neki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának (Mk 13,1-2).”* Az Úr az Ószövetségben éppen a babiloni foglyokról mondja, hogy élhetnek teljes értékű életet, sőt Jeruzsálem temploma nélkül, mert éppen Ő az ő szentélyük. Teljes bizonyosságuk lehet afelől, hogy az otthoniak rátartisága és nyakasság nem állja meg a helyét, mert ha Isten velük, ki lehet ellenük. (ld. Róm 8) Még a templom nélkül is Isten népe. Még idegen földön is Isten népe. Még elhurcoltakként is Isten népe. Kegyelmeivel és irgalmával találkozhatnak még az idegen földön is. Van KIRE támaszkodnia. Van KIBE reménységét vetnie. Van KIHEZ imádkoznia. Ezt tették református őseink is, amikor nem voltak lelkészeik, gyermekeiket a felföldiek levitték megkeresztelni alföldre. Templomukat elvették, de imádságos könyveik, énekeskönyveik, Bibliájuk nemcsak konyhaasztalukat díszítette, hanem szívüket erősítette, így lehetett az, hogy amikor a lekipásztorok visszatérhettek a gályákról és szabadon prédikálhattak, akkor élő gyülekezeteket találtak. Meg voltak templom nélkül. Meg voltak, mert Isten a szívükben lakozott. Isten hűsége nagyobb, mint a templom dicsősége. Isten könyörülete nagyobb, mint a templom dicsősége. Isten irgalma nagyobb, mint a templom dicsősége. Az elveszett föld ígérete, a templom újjáépítése, az ország visszaszerzése megtisztította a keménynyakú és a

keményszívű népet. Tisztította Isten őket az idegenben, de az otthonmaradottak csak a hatalommal és a gőgösséggel voltak megáldva. Nem törődtek mással és nem volt bennünk együttérzés senki és semmi iránt. Isten második ígérete éppen az újszövetség talajára emel bennünket. Amikor az Úr az Ószövetségben új szövetségről beszél, akkor érti meg a mindenkori ember, hogy az Úr cselekszik. A 11. fejezet és a 36. fejezet teljesen rokon a Jeremiás könyvében található 24.; 31. és 32. fejezetekkel. Isten népe hatalmas változáson esik át az Úr büntetése nyomán, belső újjáépítésen keresztül vezeti népét Az, Aki mindent újjá tesz. Isten kész újat kezdeni a nagy tragédiák által. Az Úr kész megsebezni, de be is kötözni. Az Úr képes megeleveníteni, még hozzá csodával határos módon. Nem ölt más alakot, csak szeret, hű és megbizonyítani újra és újra, hogy megbocsátó Úr, pedig mindig ugyanaz marad. Nem lesznek már vele ellenségesek, Neki és Hozzá engedetlenek, és minden megkövült testrészüket maga az Úr formálja ismét hús-vér emberré. Életed forrása Jézus? Neked van még valaki életedben, Aki Hozzá fogható? Nekem már nincs. Rajta kívül nincs. Akkor tudod valóban Pintér Bélával énekelni: *„Ez a hús-vér templom Érted épült, Neked ég a tűz bent, oltárainál. Ez a hús-vér templom Téged dicsér, Szívem minden húrja Rólad muzsikál.”* Érzékeny vagy Isten Igéjére vagy érzéketlen, mint a jeruzsálemi templomban ülők, akik úgy gondolják, hogy őket jobban szereti és többre tartja az Úr. A norma normans ma is Isten Igéje minden ráhatás nélkül. Kell vagy nem?

**22-25. vers:** Az Úr büntetése nyilvánvaló, ezt pecsételi el a próféta látása. Az Úr trónja, a Seregek Urának királyi széke, az Úr teljes dicsősége távozik Jeruzsálemből. Ez a dicsőség mindent magába foglal: hűségét, szeretetét, kegyelmét, irgalmát, jelenlétét a Sínai hegytől való bemutatkozástól a velük lakozásig a pusztában át egészen a templom elhagyásáig. Isten nemcsak elhagyja a templomot, nemcsak kiköltözik, hanem teljesen feladja, egy egyszerű építménnyé válik, mint a többi, amit lerombolhatnak. Ő nem lakik kézzel csinált templomokban. (ld. IKir 8,11) Isten dicsősége kijön, kimegy, és megáll az Olajfák hegyén, ahol Dávid a haláltusáját vívja, Absolon elől menekül: *„Dávid azután elindult fölfelé az Olajfák hegyének lejtőjén, és amíg ment, egyre csak sírt. Betakart fejjel, mezítláb ment, és vele együtt az egész hadinép is betakarta a fejét, és ahogy mentek fölfelé, egyre csak sírtak (IISám 15,30).”* Itt később az Emberfia a fájdalemak útjára lép: *„Ezután eltávozott onnan, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Követték a tanítványai is. Mikor pedig odaért, így szólt hozzájuk: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Azután eltávolodott tőlük mintegy kőhajításnyira, és térdre borulva így imádkozott: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied (Lk 22,39-42).”* Ezékiel ezekkel a szavakkal támogatja Isten népét az idegenben és vérteli fel őket a szolgálatra és a kitartásra hitben, reménységben és szeretetben.

**Ének: 472. dicséret 1. verse:** „Mennyit zengi a lelki békét...”

**Újszövetségi alapige:** Lukács evangéliuma 12. rész 54-59. versei: *„Azután szólt a sokasághoz is: Amikor látjátok, hogy felhő támad nyugatról, mindjárt azt mondjátok, hogy eső jön, és úgy lesz. Amikor pedig déli szél fúj, azt mondjátok, hogy hőség jön, és úgy lesz. Képmutatók, a föld és az ég jelenségeit felismeritek, e mostani időt miért nem tudjátok felismerni? De miért nem ítéletek meg magatoktól is, hogy mi a helyes? Amikor ellenfeleddel az előljáró elé mégy, még útközben igyekezz megegyezni vele, nehogy a bíró elé hurcoljon, és a bíró átadjon a börtönőrnek, a börtönőr pedig tömlőcbe vessen téged. Mondom neked, nem jössz ki onnan addig, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.”*

*Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!*

**54-56. vers:** Jézus újból a sokasághoz szólt úgy, mint ennek a fejezetnek a 15-21. verseivel: *„Azután ezt mondta nekik: Vigyázzatok, és őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg. Aztán példázatot mondott nekik: Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje. Így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet. Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csúreimet, nagyobbakat építek, oda gyűjtöm be minden gabonámat és javamat, és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérlik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál? Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”* Jézus érkezésére mindenkinek világosan kell reagálnia. Feketén-fehéren ki kell tudni jelenteni, hogy kicsoda Jézus és miért jött. Jézussal kapcsolatban ugyanis mindenki érintett. Jézus pedig ezt nagyon szépen szemlélteti. Aki ugyanis meg tudja határozni az időjárást, annak a vallási hovatartozásával sem lehet gond. Érdekes parallel, de Jézus ezt be is bizonyítja. Vegyük szemügyre, hogy mennyire vagyunk meteoszenzitívek, és mennyire vagyunk hitérzékenyek. Időjárásfüggőség vagy Jézusfüggőség jellemmez bennünket? Honnan érkeznek az esőfelhők, honnan várható szárazság, és honnan érkezi a déli szél, ami mindent kiszárít, Izráelben teljesen kiolvasható volt. Mint minden népnél, úgy Palesztinában is számtalan időjárási szabály forgott a nép ajkán. Jézus ezekből idéz kettőt annak szemléltetésére, hogy milyen pontosan meg tudják figyelni a valóságok világát. Annál feltűnőbb, hogy ez a tájékozódó képesség cserbenhagyta őket, amikor saját helyzetük megítéléséről volt szó. A mikroklimát nagyon jól érzékeljük, minden évszakban otthon vagyunk, mint a séf a konyhában. Fényre, Napra több embernek van allergiája. Az esősévszak is negatívan hat az emberre. Jézus a saját idejéről beszél. Azok az emberek, akik

szinte olvasnak a csillagok állásából, eső lesz, napsütéses idő lesz, nem ismerték fel meglátogatásuk idejét. (ld. Lk 19,44) Jeruzsálem pedig különösen a hit dolgaiban esetlen, satnya, szinte érthetetlen, hogy mindenki időjós, és nem látja Jézusban a jelet, Isten jelét, az Úr áldott eszközét, az Atya gyermekét, a valósi Messiást. Minden világos, csak éppen a lelki világunk sötét. Mindent elintézünk, mindent felhajtunk, csak éppen Jézusnak nem hiszünk. Jézus azt hozza el számunkra, ami igazságos. Baj van velünk, igazságtalanok és bűnösök vagyunk, de éppen ezt nem tudjuk beismerni. Mégpedig azt, hogy a hiba a mi készülékünkbe van. Az idők legnagyobb jele Jézus, *„Krisztus, Isten Fia, Akinek el kell jönnie a világba.”* (Jn 11,27) Nem égből pottyant mesének a része, hanem életünk egészét érkezik rendezni, kikerekíteni, rendbe hozni, megoldani és helyre rakni. Véres a nyakunk, kedves testvérek, csak éppen azt nem tudjuk beismerni, hogy Rómeó vérzik és Jézus vére el-kifolyt, hogy gyógyítson, megújítson és helyre tegyen. Hitbeli szempontból folyamatosan Csipkerózsika mámoros álmában szendergünk. Jézus válasza negatív. Kérdése erőteljesen rámutat arra, hogy változni kell, de azonnal: *„Képmutatók, a föld és az ég jelenségeit felismeritek, e mostani időt miért nem tudjátok felismerni?”* Minden jelenséget oldunk, csak saját dolgainkra nem vagyunk se képesek, se alkalmasak. Mi a helyes? Honnan tudnánk mi igazán. Maguktól kellene rájönniük, hogyan kell elintézniük az egymás között felmerülő viszályokat. Jézus adósként szólítja meg hallgatóit. Adósok vagyunk. Egymás adósai. Istennek az adósai. Milyen nehéz ez belátni, elfogadni, amikor Jézus ránk pirít, amikor édes a szidás, és csak egyért esedezhetünk, Ő vezessen minket, Ő és senki más. Ki a te Mestered, drága férfitestvérem? Ki a te Urad, drága nőtestvérem?

**57-59. vers:** Abban a világban közismert volt, hogy ha az adóst törvény elé vitték, feltétlenül elítélték, és nem szabadult, míg mindent ki nem fizetett. Magától értődik, hogy aki ezt el akarta kerülni, annak számára egy megoldás volt: kiegyezni, mielőtt bíróság elé kerül az ügy. Közérthető a kép. A bíróság az utolsó ítéletet, az adósság és elengedés a Miatyánkban is a bűnt és bocsánatot jelenti. Jézus tehát azt mondja: ha reálisan mérjük fel a helyzetet, akkor feltétlenül kibékülünk azzal, aki ellen vétkeztünk. Ha nem ezt tesszük, biztosan elveszítjük perünket Isten előtt. Lépnünk kell. Az ítélet felé halad az életünk, akár tetszik, akár nem. Olyan ez, mint amikor hivatalokba kell mennünk intézkedni. Mintha a FOGUNKAT HÚZNÁK. Elintézetlen ügyünk van az Úrral, és Ő Jézust rendelte ki az ügy teljes elintézésére. A jog nem az ember oldalán áll. Nem vagyunk jogosultak semmire. Itt nem tudjuk felsorakoztatni a világgal szemben annyira hangsúlyozott erényeinket. Itt teljesen egyedül vagyunk. Itt szembe kell néznünk önmagunkkal. Jézus szemébe kell néznünk, és ez nem megy. Miért? Csak lesütött szemmel mehetünk eléje. Elítél, és csakis azt érdeklünk. Nincs semmilyen felszabadító kártya a kezünkbe. Ezt az ügyet nem tudjuk egyhamar lejátszani.

Nincs semmilyen segítségünk. A Bíró kezébe estünk. Az Igaz Bíró nagy Úristen kezében vagyunk, és mit mond erre a Zsidókhöz írott levél írója: *„Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni (Zsid 10,31).”* Végre kell hajtani az ítéletet. A börtönbe veti az illetőt. Addig kell kiegyezni, amíg időnk van. Meg kell beszélni a szabadulás lépéseit. Meg kell tudakozódni, mit és hogyan kell... Kibékülni. Rendezni az ügyet: *„Békülj meg ellenfeleddel idejében, amíg együtt vagy vele az úton, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és börtönbe ne kerülj! Bizony mondom neked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillérig (Mt 5,25-26).”* Ez nem fenyegetés Jézus részéről. Ez nem ijesztgetés Jézus részéről. Ez bizony figyelmeztetés. A jóságos Atya Őt adta nekünk jelül, hogy megbékítsen Ővele és egymással. Ha valaki már börtönbe kerül, az életfogytiglani büntetést jelent. Kiegyezés, ez a lényeg. A szabadságnak egy esélye van, a kiegyezés. Istenünk ma is azért kolompol, fúj riadót, és füstjeleket szór irányunkba, hogy ne legyen késő. Kiegyezni és rendbe hozni ügyes-bajos dolgaimat Istennel. Jézus egy pénzermét említ. Görög nyelven: lepton, rézpénzérme volt Izráelben, egy negyede volt a római kvadránsnak, a legkisebb pénz, amiből az özvegyasszony két darabot dobott a perselybe, amit maga Jézus is látott és tanítványainak megemlélt. (ld. Mk 12,42) Az utolsó fillért is megfizettetik veled, de Jézus kifizette a váltságdíjat. Ő rendezte a tartozásod. Ő elvette adósságod. Ki fogja mindazt kifizetni, amivel tartozol Istennek és embertársaidnak, mindazt, amit felhalmozol egész életed során. Csak Jézus képes rá. Neki van hatalma bűnököt megbocsátani. Neki van hatalma szólni érdekedbe. Most is azt teszi. Most is az Atya jobbján érted imádkozik. Hiszed-e ezt? Tanuljunk meg, mint Füle Lajos fohászzkodni: *„Lábam sötétbe' jár, előlem elsuhan a napsugár. Szívemben száz tövis sajog, kitépni nem lehet. Boldogtalan vagyok Tenélküled. Ne hagyj magamra, Istenem! Magamban elveszek. Csak egy szót szólj nekem, s újjáleszek!”* (Segíts, mert elveszek, Uram!) Jézus figyelmeztet, jól vigyázz, kicsi szem, mit figyelsz. Jézus figyelmeztet, jól vigyázz, kicsi száj, mit beszélsz. Jól vigyázz! Adós fizess! De miből?

**Utóima:** Imádkozzunk lelki látásért és ajándékokért, hogy az Isten előtti bizonyágtevésünk ne legyen csak fecsegés és meddő beszéd, hanem az Istennek ereje minden ember számára.

**Úri ima:** Mi Atyánk...

**Áldás:** „Házam mellett táborozok, hogy megvédjem azoktól, akik arra járnak. Nem támadhat rájuk többé fosztogató, mert ezentúl figyelek majd rájuk (Zak 9,8).” Ámen.

**Ének: 226. dicséret:** „Krisztusom, kívüled, nincs kitől gyógyulnom...”